

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al **Evrika Publishing**.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCUȚĂ, ANA MARIA

De vorbă cu mama : ce faci când se termină iubirea? /
Ana Maria Ducuță & Nicoleta Profira Muntean. - București :
Evrika Publishing, 2022
ISBN 978-606-95250-3-6
I. Muntean, Nicoleta Profira
159.9

Copertă: Aurelian Leahu

ENTUZIASM
VIZIUNE
REZULTATE
INOVAȚIE
KARMA
ACȚIUNE

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

redactia@evrikapublishing.ro

evrikaaa.ro

Evrika Publishing

evrika.publishing

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

UJmag.ro

Ana Maria Ducuță

Nicoleta Profira Muntean

De vorbă cu mama: Ce faci când se termină iubirea?

- Ediție revizuită -

Cuprins

Introducere	5
Ce faci când se termină iubirea?	15
Cum învăț să mă bucur de viața mea?	57
Conflictul părinte-copil: cum mă înțeleg cu cineva complet diferit de mine?	73
Cum să nu mă doară nerecunoștința omului pe care îl iubesc?	93
Sunt într-o relație cu flacăra mea geamănă sau cu un om toxic?	111
Infidelitatea în cuplu: alegere sau boală?	139
Iubire, obsesie sau atașament. Cum le deosebim?	159
Cum să accept că un om este altcineva decât cred eu?	197
Cum plec de lângă o persoană toxică?	211
Este bine să faci compromisuri într-o relație?	239
Cum să am grijă de sufletul meu?	257

Introducere

„Mulțumesc“ este cuvântul care ar trebui folosit în loc de „Bună ziua“. Mulțumesc că sunt aici, în acest loc, în acest timp. Mulțumesc pentru voi, prețioșii mei părinți care mi-ați fost luați atât de repede din viața mea, mulțumesc că ați venit înapoi, prin fiicele mele. Mulțumesc că există iubire și avem acces la ea oricând, fără limite, fără granițe. Cum ar fi fost o planetă unde să nu existe iubire? Un lagăr, probabil. Și da, să poți spune „mulțumesc“ fiecărui zâmbet primit, fiecărui om care trece pe lângă tine... Cât de bogați sufletește am fi dacă am învăța de mici să ne avem unul pe celălalt, să știm că cel de lângă noi nu este competiția, dușmanul, cel care primește nota „10“, iar noi nu... Ce greșală să ne începem viețile așa, învățați să îi urâm pe cei de lângă noi. Mi-aș fi dorit ca salutul pe care îl primeam de la părinții mei, adică acel „te iubesc“, să îl pot conserva foarte bine în sufletul meu și să îl pot transmite integral copiilor mei, și nu numai. Să îl pot transmite și celorlalți care, ca mine, sunt suflete venite în aceste corpuri pentru a experimenta viața...

Mulțumesc, viață, pentru generozitatea de a mă trece prin toate examenele tale, ușoare, grele și foarte

grele. Cât de mult ne iubește Universul dacă ne dă șansa de a ne avea unii pe alții, iar noi trăim așa, fără să știm ce familie mare suntem. Cât de puternici am deveni dacă am lăsa deoparte ura, invidia, gelozia... Mulțumesc pentru șansa de a vă trimite gândurile mele, așa, cu toată iubirea, și de a vă spune că doar noi hotărâm ce vrem să devenim. Vase care conțin doar bine și lumină, lăsând să plece răul și ura. Mulțumesc... încă o dată pentru șansa de a putea fi în fiecare moment cea mai bună și curată energie... Să fim iubire. Dedicăm această carte tuturor celor care aleg să trăiască în iubire.

Cum începe povestea?

Povestea începea pe 16 ianuarie 1986, într-o zi de joi, când m-am trezit dimineața, iar ea, mama, nu mai era în același loc în care o lăsasem seara, ci în acea cutie de lemn. Era îmbrăcată frumos, cu lumânarea între degete și mâinile împreunate pe piept. O lăsasem singură, în dormitorul ei, pentru că mi se spusese, în jur de ora 2:00 dimineața să plec, ca să mă odihnesc un pic. Nu plecasem în niciuna dintre nopțile celor opt luni de suferință, eram acolo lângă ea, excepție făceau orele când trebuia să plec la cursuri. Eram în clasa a IX-a la „Liceul Industrial Zimnicea“, apoi alergam disperată spre ea, spre camera ei. Acolo aveam tot, era tot universul meu, era mama. Știam de boala ei, un cancer de colon agresiv, descoperit în urmă cu cinci ani, dar trebuia să se facă bine. Trebuia, pentru că munceam zi de zi la acest proiect, munceam

zi și noapte. Schimbasesem rolurile: ea era acum puiul, iar eu mama: așa cum ea venea când eu aveam febră și amigdalele inflamate, așa și eu știam că febra ei va trece.

Știam ce să fac: ce făcuse și ea. Acest lucru se întâmpla de 8 luni zi de zi și chiar nu puteam înțelege de ce nu scade febra, de ce acea mică problemă nu se rezolvă pentru a putea să ne vedem în continuare de programul nostru: să plece la serviciu, să o văd în bucătărie, să facă clătite cu dulceață de vișine.

Da, dulceață făcută din vișinele culese de amândouă, din cei doi vișini din curte. De patru ani visul ei se împlinise: aveam o casă pe pământ, cu vișini, nuci, caiși. Deci dulceața de vișine pentru clătite a fost primul lucru care a dus la mutarea în casa mare cu șase camere, cu sufrageria imensă, unde urma să petrecem cu toții, cu familia noastră, cu frații părinților mei. Pe acea masă imensă de douăsprezece persoane, poziționată pe mijlocul camerei, era așezată pe 16 ianuarie 1986, într-un sicriu de lemn. Era imposibil să fie asta realitatea.

Realitatea era cu noi patru: o mamă un tată și doi copii; două surori între care erau doi ani diferență: cea mare înălțuță, frumoasă, cu tenul alb, cu păr buclat, cea mică, adică eu, brunetică, tunsă scurt, cu un breton care arăta mereu un chip mai mult de băiețel decât de fetiță. De aceea îmi spunea tata că sunt băiatul pe care și l-a

dorit atât de mult și nu „a fost să fie“. Își doriseră băiat de la început, dar sperau ca a doua oară să fie cu noroc: ei bine nu, tot fată. Dar și așa lucrurile au fost cât se poate de în regulă, pentru că această familie pornea de pe poziții privilegiate, cu un statut social. În perioada comunistă a fi „doamna ingineră“ era deja formula magică, menită să deschidă toate ușile, iar noi, oriunde mergeam, pronunțam acele cuvinte magice: „Sunt fata domnului Mitran“ sau „Vă rog frumos, îi puteți spune dumneavoastră doamnei inginer Mitran că sunt aici?“

Toate zilele erau pline de astfel de momente cu rudele, prietenii, oamenii care ne cunoșteau și care „ne iubeau“. Totul părea o viață de poveste, nimic nu prevestea că povestea noastră atât de frumoasă să fie înlocuită cu un coșmar care avea să înceapă pe 16 ianuarie 1986. O zi de joi, în care am acționat robotic în virtutea inerției, răspundeam tuturor celor care veneau să o vadă pe mama așezată într-o cutie de lemn, pe masa din sufragerie. Auzeam condoleanțele „ne pare rău“, iar eu mă gândeam că este important să fiu politicoasă și să nu o fac de răs pe mama. Ce ar fi făcut ea când erau în casa noastră atâția musafiri? Îi întrebam dacă doresc un pahar cu apă sau dacă le este foame. Nu înțelegeam de ce refuzau cu toții și mă mângâiau pe cap cu afecțiune, de ce le era milă, iar eu doream să mă trezesc din acel coșmar. Să îmi spună cineva că încurcase realitățile. Așteptam să mă trezesc și să îi povestesc mamei ce coșmar am avut: că ea murise. A doua zi m-am trezit

și încă se simțea în casă mirosul lumânărilor care arseseră continuu: un miros de tămâie, lumânări arse și praf, dar mai ales un aer rece ca o gripă care se apropie și pe care o simți în tot corpul. Mă durea atât de tare acea realitate, încât știam că, dacă nu va mai fi mama, se va face o minune să nu mai fiu nici eu. Cu toate acestea, continuam să fiu: casa era în același loc, mobila, oamenii din jur. Incredibil cum, dar viața continua în absența ei. Cine nu mai era la fel, era tata. Am găsit un domn care semăna cu el și care încerca să îmi ridice moralul: eu pe al lui, iar el pe al meu și tot așa. Ne prefăceam că suntem puternici unul pentru celălalt.

Niciodată, nimeni nu ar trebui să știe cum este să fii adolescent, la liceu, și să fii nevoit să îți răspunzi singur la toate întrebările pe care le ai. Toate frământările, toate transformările prin care trece un tânăr în perioada liceului și pe care nu le poate împărtăși cu părinții lui... Da, cu părinții, pentru că la cinci ani după plecarea mamei, într-o zi de 29 aprilie 1991 am fost trezită dimineața de un apel telefonic venit de la spitalul unde era internat tatăl meu. Făcuse infarct. Erau cinci ani de când o condusesse pe mama pe ultimul drum. Era el, acel om atât de frumos, vesel și optimist, cel care îmi spunea: „Năiță, te iubește tata“. Acel om care mă suna în fiecare zi de la laboratorul de analize, când veneam de la școală, și așa mă saluta: „Te iubesc“. Un „Te iubesc“ care urma să mă țină în picioare după plecarea

mamei. Acel telefon primit în fiecare zi în care mi se spunea că eu sunt Năiță, băiatul lui, și că mă iubește. În acești cinci ani fără mama nu a conținut să o cheme, să i se adreseze și să ne spună că el nu știe să trăiască fără ea. Că nu a știut, dar tot ce a fost s-a datorat prezenței ei și că, dacă nu ne supărăm, el va pleca la „Ani a lui“. Într-adevăr, la cinci ani după moartea ei, a luat trenul spre veșnicie, să se întâlnească cu ea. Singura soluție pe care o vedea era să plece la ea, pentru că într-adevăr nu mai era el, nu mai era prezent și nu mai aveam cum să mă bazez cu nimic pe el. La doi ani după moartea mamei, am început să merg la meditații pentru admiterea la facultate, în București. Mă întrebam ce rost mai are, ce o să fac cu viața mea? În cele din urmă, Divinitatea mi-a răspuns: tânărul drăguț care venea la meditații cu mine, mai mare cu zece ani, m-a întrebat într-o zi dacă nu aș vrea, în loc să iau trenul spre Zimnicea, să merg cu el spre Slobozia, locul de unde sunt el și părinții lui. L-am întrebat: „Ai părinți? Și vrei să spui că îți place așa mult de mine că vrei să mă prezinți părinților tăi?“ Mi-a povestit că la 30 de ani toți prietenii pe care îi avea s-au căsătorit și mama lui i-a dat acest ultimatum: „În vara asta să-mi aduci o noră acasă“. Nu puteam procesa informația, era prea mult, tocmai mă ceruse de soție? Asta însemna că urma să am din nou o familie? Că povestea frumoasă care devenise coșmar urma să se transforme într-o nouă poveste, cu un băiat înalt, frumos, care îmi trimitea scrisori în care îmi declara

o iubire de care nici el nu se crezuse vreodată capabil? La 19 ani, într-o zi geroasă de 11 noiembrie, cu o rochie subțire de mireasă, aveam să devin soția lui. La nuntă a putut participa și tata. Era trist, deprimat și m-a întrebat de ce sunt în rochie albă de mireasă: „Năiță, dacă ar fi trăit Ani, nu ai fi fost mireasă la vârsta asta. Unde te duci tu, Lebăda lu' tata, ce e cu tine aici?“

Pe 29 aprilie 1991 telefonul de la spital, care anunța moartea lui, m-a găsit cu un bebeluș de șase luni în brațe. O fetiță blondă, cu ochii verzi, pe care nu avea cum să o cheme altfel decât Ana și care, printr-o coincidență sau nu, a ales să se nască exact de ziua mamei mele, pe 27 octombrie. O întâmplare ca un dar divin care îmi spunea clar că există ceva dincolo de noi, dincolo de realitatea care îmi luase tot ceea ce conta cu adevărat pentru mine. Până la acest telefon era în sfârșit liniște, eram în sfârșit o familie fericită. Fetița „Năiță“ era mamă, avea din nou părinți și un soț iubitor. În fiecare zi mă gândeam cum totul are sens și cât de frumoasă poate fi viața când vrea Dumnezeu.

Acel telefon din 29 aprilie 1991 avea să mă ducă din nou către încă un final trist. După înmormântarea lui, a minunatului Petre Mitran, a celui care fusese inspirația mea, a celui mai vesel, haios, frumos și bun tată din lume, a urmat infernul. Au început să apară niște discuții pe care nu aș fi avut cum să le cred posibile, care se sfârșesc cu divorțul. Ajung astfel în sala de judecată, lângă avocata mea cea bățăioasă care reușește

să obțină custodie totală. Prinsesem un ultim tren până în Revoluție: apartamentul oferit tinerilor căsătoriți; apoi la o lună, în decembrie, odată cu Revoluția s-a oprit construcția acelor locuințe date de stat. În urma divorțului, trebuia să îi achit fostului soț jumătate din valoarea actuală a apartamentului primit. Deci urma să îi dau suma echivalentă a unui apartament cu două camere. Mi-aș fi dorit să răspundă la telefon atunci, în momentele acelea de disperare, o rudă dintre toți cei care ne trecuseră pragul, dintre cei care stătuseră cu noi la masa de revelion sau de Crăciun. Din păcate, după plecarea părinților, toți cei care înainte ne vizitau tot timpul, toți cei care primiseră tot felul de ajutoare din partea părinților mei, toți acești oameni nu ne mai cunoșteau. Pe unii dintre ei nu i-am mai revăzut niciodată și toate strigătele mele după ajutor au rămas mute. Dar eu știam că sunt băiatul lui tata și fata cea dragă a mamei și atâta timp cât voi munci, nu voi claca niciodată.

„Vreau să îmi cumperi tatic de la «Alimentara», am auzit-o spunând pe Ana mea cea hotărâtă când am luat-o de la grădiniță într-o zi. „Toți copiii au și mamă, și tată, eu doar pe tine“. Nu mă gândeam decât că tatăl Anei se va întoarce și va regreta că a procedat așa, că a plecat de lângă mine și Ana, dar nu a mai venit niciodată înapoi.

În noiembrie 1994 vine la mine la terapie o doamnă cu fratele ei, Liviu. Ana are 4 ani și îl întreabă pe domnul

care așteaptă pe hol dacă ar vrea să îi fie tatic. Răspunsul său este întrebarea pe care o primesc la câteva zile după: „Vrei să o creștem pe Ana împreună?“ Spun „da“ unei alte cereri în căsătorie. Ne mutăm într-un apartament mai mare, pentru a putea avea loc și surioara mult-așteptată, Raluca, venită pe lume în 1999. Un dar divin, născută în aceeași zi cu cea a tatălui meu, Petre Mitran. Dacă la Ana am văzut ochii mari ai mamei, de data aceasta revăd ochii tatălui meu. Astfel, începe o nouă poveste cu patru membri, o nouă familie precum cea pe care o avusesem cândva. Descopeream în fiecare dintre fiicele mele părți din părinții mei pe care le credeam pierdute. Talentul mamei de a picta, talentul tatălui de a scrie poezii. Ana la vârsta de 6 ani făcea singură o emisiune la radio în direct, le spunea povești copiilor, organiza concursuri de cultură generală. Mergeam la radio în fiecare duminică, de mânuță, iar vecina mea mă întreba: „Ana nu are copilărie, o duci la serviciu și merge și la școală?“ Da, dureau acele cuvinte, dar eu simțeam că nu este o povară, ci un antrenament într-o direcție pe care Ana ar fi urmat-o instinctiv, și cu, și fără sprijinul meu. După emisiunea la radio, urmează invitații la *TVRI*, *Pro TV*, *Antena 1*, *Prima TV*. „Unicul copil de 7 ani din țară care semnează un stat de plată și care face o emisiune la radio, în direct?“ Întrebările curgeau de fiecare dată: „Cum este posibil, o fetiță așa de mică să facă o emisiune la radio, de unde tot talentul?“ Talentul vine de acolo, din durere, din lupta continuă

și din prezenta iubire pentru voi, mama mea frumoasă și tatăl meu puternic. Talentul vine din promisiunea pe care v-am făcut-o că nu voi lăsa moartea să șteargă tot ce ați început voi. Raluca este studentă la *Facultatea de Medicină Dentară* și scrie muzică, compune piese, asta pentru că are în sânge vocea ta, dragul meu tată. Cel pe care oricine îl suna, la orice oră din zi sau din noapte, el răspundea mereu „prezent“.

Cel care urca pe orice scenă după ce ieșea din laboratorul de analize. Te-ai oprit din cântat doar un pic, ca să mergi dincolo, după Ani a ta. Ana este doctor în istorie, a publicat șase cărți până acum.

Și da, nu mă voi opri din a vă mulțumi, ție Ana și ție, Raluca... Mi i-ați adus înapoi pe amândoi, iar darul meu, pentru că au traversat moartea și au venit la mine, a fost iubirea mea pentru voi două. Puterea mea trimisă la fiecare în parte, ca să puteți să scrieți cărți, să urcați pe scenă, să tratați oameni, și da, să fii doctor în istorie. Și nu orice fel de istorie, cea a spiritului care nu moare, care transcende moartea. Doctor care tratează SUFLETUL, doctorițe ale celor care vor veni către voi și vor spune „ne doare“. Și aceste suflete nu vor fi singure și nu vor simți abandonul, pentru că voi, *Doctorițele inimii mele*, de aceea ați venit: să ieșiți în întâmpinarea celor care încă nu au aflat că IUBIREA TRANSCENDE MOARTEA.

Ce faci când se termină iubirea?

Ana: Vorbim despre iubire ca despre elementul vindecător și dător de sens al existenței noastre, dar vorbim despre iubire și ca golul imens care îți rămâne în suflet când ea dispare. Acest gol trebuie confruntat și vindecat, umplut cu altceva. Dar ce poți pune în locul iubirii care tocmai prin asta se diferențiază de oricare altă emoție: *este de neînlocuit?* În special atunci când ești femeie, după un număr de ani petrecuți lângă partenerul tău, te poți trezi că ești într-o relație, dar nu mai ești în iubire. Și asta e o diferență fundamentală, că a fi într-o relație cu cineva nu înseamnă automat să ai o conexiune autentică la nivel de suflet. Cum anume crezi că trebuie să fie comportamentul unei femei care își dorește să fie într-o relație, care vrea să aibă o relație în armonie, dar să spunem partenerul sau soțul ei nu este persoana de la început, cu care ea s-a căsătorit?

Care crezi că trebuie să fie abordarea unei femei care, iată, este într-o relație și aceasta nu e conformă

deloc cu ceea ce și-a propus, deși ea a depus toate eforturile ca lucrurile să funcționeze?

Mama: În primul rând, aș vrea să-ți spun, Ana, că niciodată nu-ți faci un plan dinainte, atunci când întâlnești pe cineva, și atunci când ești într-o relație, nu te gândești *cum nu trebuie să te porți*. Te gândești la ce ar trebui sau ar vrea celălalt ca tu să fii, mai puțin la ce nu ar trebui să fii. Tot ceea ce faci sau nu în cadrul unei relații are la bază frecvența ta emoțională, respectiv capacitatea celui alt de a o recepționa. Dacă omul cu care ești într-o relație emite încredere și iubire către tine, răspunsul tău va fi automat pe frecvența lui. Vei răspunde cu iubire, vei ști ce să spui, vei fi mereu într-o stare bună. Dacă cel de lângă tine nu are încredere, dacă mimează iubirea, conexiunea va fi încetinită, până în punctul în care poate fi oprită de tot. Știi că îți spuneam despre **neiubire**, cât este de periculoasă. Uneori este mult mai bine să știi când cel de lângă tine te urăște, nu te vrea, nu te place decât să mimeze această „iubire“.

Ana: Cum ai defini această „mimare a iubirii“?

Mama: Starea în care persoana iubită mimează ce ar trebui, de fapt, să simtă, dar nu simte îți dă un sentiment atât de ciudat, pentru că nu știi ce se întâmplă. Nu știi ce vrea celălalt, te îndoiești în permanență de cine ești tu, dar și de sentimentele lui. Când vorbim despre **neiubire**, vorbim despre o anumită realitate în care tu încerci să pătrunzi și încerci să fii ceea ce crezi că vrea celălalt să fii, dar nu ai cum, este ca și când un avion

încearcă să aterizeze și nu are pistă. Nu i se dă accesul de la turnul de control să poată pătrunde. Același lucru este și în relații: dacă cel de lângă tine nu-ți „deschide“ această pistă către sufletul lui, nu ai cum să ajungi, ori cât de mult ai încerca, nu există nicio posibilitate reală.

Ana: Crezi că ideea de a te purta într-un fel anume ca partenerul să te iubească este toxică?

Mama: Există numai *iubire* sau *lipsa ei*. Tu poți să ai grijă de iubirea pe care un om ți-o arată, o poți întreține, manifesta, dar nu poți face nimic ca un om să te iubească.

Ana: Este foarte mult promovată această idee conform căreia tu, ca femeie, încă de mică, trebuie să te pregătești să fii atrăgătoare. Iată, tot timpul de când suntem mici, fetițele se joacă cu păpușile Barbie. Acestea au o siluetă care este imposibil de realizat și păstrat de către o ființă umană pe parcursul vieții, pentru că în procesul de îmbătrânire nu ai cum să nu ai vergeturi, nu ai cum să ai pielea strălucitoare mereu, nu ai cum să nu ai perioade în care corpul tău suferă transformări biologice și hormonale. Cred că femeile poartă o povară mai mare decât bărbații să îndeplinească anumite roluri în familia lor și în același timp să fie atrăgătoare din punct de vedere estetic. Mi se pare iarăși o idee extrem de dureros de îndurat pentru o femeie, cea legată de seducție, aceea că tu trebuie să fii seducătoare în detrimentul personalității tale autentice, doar pentru a primi validarea unui bărbat. Ideea de seducție practic

pe tine te scoate din ceea ce tu ești: un suflet cu anumite trăsături distincte, care trebuie să comunice cu sufletul bărbatului în cauză. Mai exact, te aduce într-o zonă în care tu încerci să vinzi un produs, ca și când nu este suficient cine ești tu cu adevărat și *doar dacă ești aleasă de altcineva* poți fi considerată atrăgătoare. Dar, de fapt, tu ești „aleasă“ din momentul în care te naști, pentru că ești o individualitate emoțională și spirituală imposibil de înlocuit.

Mama: Categoriec, ai dreptate. Din păcate școala nu vine cu această realitate pe care ar trebui să i-o prezinte copilului încă de la început, și anume să i se explice că noi nu suntem numai ceea ce se vede. Nu suntem doar corpuri fizice, ci avem și *corp energetic*. Fiecărui copil ar trebui să i se predea la școală, pe lângă materiile deja existente, despre acest suflet, ca principiu vital al vieții sale viitoare și prezente.

Ana: Cât de periculoasă este absența unor cunoștințe de bază despre suflet pentru viitorul adult?

Mama: Foarte periculoasă, pentru că lipsa de informație legată de acest subiect face ca „sufletul“ să fie o materie „opțională“ în relaționarea de mai târziu a viitorului adult. Copiii sunt nepregătiți pentru emoțiile intense, li se vorbește foarte mult despre ceea ce trebuie să aibă (note bune, performanțe școlare, rezultate competitive) și foarte puțin despre ceea ce trebuie să fie. Ajunși la vârsta adolescenței, fără noțiuni clare despre ce înseamnă gestionarea emoțională a unei situații de criză

sau despre cum îți administrezi într-un mod benefic emoțiile, aceștia sunt din START nepregătiți. Pentru ce sunt nepregătiți? Pentru această situație: *ce faci atunci când simți pentru prima dată IUBIRE față de cineva?* Într-o poveste de iubire avem niște așteptări care nu au legătură cu povestea în sine, ci cu bagajul nostru de cunoștințe și emoții. Poate ți-ai cultivat anumite convingeri conform cărora *să fii iubit=să fii privit de celălalt într-un anumit fel*, iar când nu primești iubirea în termenii tăi, o respingi sau consideri că nu ești iubit deloc. Dacă pricepi că celălalt este un suflet – la fel ca tine –, reușești să îi înțelegi emoția, să te adaptezi așteptărilor cu care amândoi veniți în relație.

Ana: Ce se întâmplă atunci când nu îl vezi pe celălalt ca pe un alt suflet?

Mama: Neștiind nimic despre emoție, neștiind că, de fapt, este întâlnirea a două suflete, te ghidezi exclusiv după așteptările care ți-au fost inoculate de mediul în care ai crescut, de cultura, religia sau familia ta. Iar așteptările tale pot să nu corespundă cu așteptările familiei, pe care tu le iei drept reper în relaționarea cu o altă ființă umană. Ca să nu mai vorbesc despre situațiile în care un copil crește într-o familie toxică, având modele parentale complet nesănătoase și incompatibile cu personalitatea lui. În aceste situații, dacă nu va fi învățat cum să își descopere propriul suflet și cum să îl cultive, copilul în cauză va deveni un adult care nu va reuși să stabilească ce este TRĂIREA SUFLETULUI său și ce

este BAGAJUL DE AȘTEPTĂRI din mediul exterior (educația de acasă și cea de la școală).

Ana: Se poate ajunge la iubirea fără conștientizarea și înțelegerea propriului suflet?

Mama: O poveste de iubire se întâmplă între două suflete, ea este sprijinită și menținută „în viață” de alegerile noastre, stilul de viață, educația, comportamentul nostru. Dar elementul fundamental despre care discutăm înainte de *iubire* este *sufletul*: se întâlnește suflet cu suflet, fiecare „descarcă” informația celuilalt și apoi este stabilită conexiunea. Da, conexiunea se desfășoară apoi într-un cadru social, în cadrul unei convenții, apare poate și un copil sau mai mulți, dar totul pleacă de la suflet. Și, mai ales, totul se termină atunci când sufletul este absent din relație. Povestea de iubire este o *legătură majoră*, o experiență fundamentală a vieții, care, la fel ca nașterea sau moartea, *ne schimbă complet existența*.

Ana: Există o metodă sau este de făcut ceva special ca să te întâlnești cu iubirea?

Mama: Cea mai mare dramă apare atunci când oamenii se pregătesc pentru această întâlnire cu iubirea doar la nivel de corp fizic, ca fiecare dintre ei să arate bine, să fie într-un anumit fel și nu este luat deloc în calcul celălalt „corp” de energie, emoție, trăire, care poartă cu sine tot ce am experimentat până în acest punct al vieții noastre. Dacă nu ar fi vorba despre niciun suflet, cine te doare atunci când suferi? Organul numit *inimă*

sau organul numit *creier*? Da, sufletul ne doare, de foarte multe ori, ca să îl identificăm, să îl putem înțelege, să îi simțim *textura*: este aspru sau delicat? Ce am adunat cu noi, ne aduce bucurie sau ne întristează?

Ana: Este responsabilitatea familiei să se ocupe de această „disciplină emoțională”?

Mama: În predarea acestei „discipline” emoționale, mama joacă un rol crucial: ea ar trebui să fie cea care se ocupă de prezentarea acestei dimensiuni copilului și, foarte important, să nu creadă că, dacă acesta a împlinit 18 ani, poate să plece, a terminat liceul, gata e pregătit pentru viață. Ei bine, doar educația școlară nu poate să te învețe despre ce urmează și ce înseamnă viața cu adevărat. De aceea *educarea la nivel emoțional* a unui copil se realizează pe parcursul întregii sale vieți, și pentru asta este nevoie ca mama în cauză să lucreze activ la propria sa vindecare și să aibă o relație sinceră în propria sa dezvoltare personală. În al doilea rând, ea trebuie să fi construit o relație funcțională în cadrul căreia copilul să știe că poate fi vulnerabil, deschis, autentic, o relație în care nu se simte pus la zid dacă gândește diferit de părintele său. Nu mai vorbim despre faptul că adevăratele lecții pe care o mamă i le predă copilului ei sunt acelea care se întâmplă în totalitatea manifestărilor sale comportamentale și emoționale: gesturile sale față de alți oameni, obiceiurile pe care și le-a format, relația cu tatăl copilului.

Ana: Cum ar putea să funcționeze o relație între doi oameni atâta timp cât ei nu cunosc adevăratul motiv

pentru care s-au întâlnit, și anume ceea ce sufletul lor are de experimentat?

Mama: Prin ceea ce experimentăm la nivel de suflet se produce o vindecare în rândul programelor mentale, în sensul în care *decondiționarea*, adică dezvățarea de toate credințele limitative are loc ca urmare a acestei călătorii, către descoperirea propriului suflet. Și niciodată, dar absolut niciodată nu „aterizează” în viața noastră vreun suflet pur întâmplător. Este nevoie să nu îți fi puș măcar o dată întrebarea „Ce caut eu pe acest pământ?” ca să nu înțelegi că fiecare persoană în parte are ceva prețios să te învețe, dar *nu doar despre ea* – așa cum ai crede la prima vedere –, ci și *despre tine*.

Ana: De ce credem mereu că ne doare ce ne fac alți oameni, că suferința noastră nu e despre noi, ci despre ei?

Mama: Suferința unei dezamăgiri te face să crezi, de exemplu, că este vorba despre ceva ce ți-a făcut *altcineva*, și nu despre ceea ce sufletul tău *are de învățat*. În foarte multe situații, sufletul nostru trece printr-un intens proces de învățare care este de-a dreptul vindecător, însă noi nu avem răbdare să deciptăm și să înțelegem adevăratul sens a ceea ce se întâmplă. Dacă judeci prea repede, o dezamăgire ți se pare ceva nedrept, dacă în schimb ai puțină răbdare să vezi ce lecție are de învățat sufletul tău din experiența respectivă, pricepi că nimic nu este deconectat de tine și de bunăstarea ta emoțională.

Ana: Este tot ce se petrece în viața noastră un ajutor, de multe ori neînțeles de noi?

Mama: Da, totul se petrece pentru înțelegerea ta, pentru a începe – dacă nu ai făcut-o deja – o relație cu propriul suflet, pentru a naviga cu răbdare apele tulburi ale tuturor stărilor prin care treci. Întâlnirea unui corp fizic cu alt corp fizic în cadrul actului sexual este dublată de întâlnirea a două forme de energie, care, în funcție de compatibilitatea lor, vor rămâne sau nu împreună, își vor preda lecții dureroase sau, din contră, se vor vindeca reciproc de alte dureri. Orice întâlnire cu un suflet închide la nivel emoțional un cerc deschis, de emoție neprocesată, de trăiri dezorganizate. Odată cu întâlnirea sufletului celuilalt, aceste emoții haotice ajung să fie sistematizate de așa manieră încât tot ceea ce în trecut îți provoca suferință, acum devine sursa ta de putere interioară.

Ana: Cred că o altă întrebare necesară ar fi: te poți îndrăgosti de cineva cu altceva, dar nu cu sufletul?

Mama: Depinde foarte mult de ce înțelegi prin „îndrăgostit”. Dacă te referi la *etapele premergătoare apariției iubirii*, da, te poți îndrăgosti și de o idee pe care o ai anterior cultivată de cei din jurul tău sau chiar de către propria ta *imaginație*. Pentru că, este important de precizat, o persoană poate fi îndrăgostită fără să ajungă la *starea de iubire*. Iubirea trece prin *faza de îndrăgostire*, dar se poate opri la această etapă.

Ana: Și cum se face exact tranziția de la *etapa de îndrăgostit* la *etapa de iubire*?